

Quadre amb moviment

Roig, caracteritzada de Trini Sánchez Mata, personatge que també va compartir a Bescanó. Foto: M.E. BERENGUER.

Anna Roig i l'Ombre de Ton Chien van començar el cap de setmana passat, a bord de la Mafalda, la furgoneta adquirida recentment, a Olot i Bescanó, la gira de presentació de Bigoti vermell, el seu segon treball, inclosa en el cicle Cultura en Gira, molt útil als ajuntaments, que poden contractar amb una part del catxet subvencionada, però amb un efecte molt pervers per a les companyies i grups que en queden fora, que passen gairebé a la clandestinitat i, si abans els costava vendre espectacles als programadors, ara ja és una tasca titànica. Dissabte, a Olot, a la Sala Torín, no hi vaig ser, però diuen que el grup penedesenc –híbrid de Sant Sadurní i Vilafranca– va triomfar. Diumenge, a El

Teatre, de Bescanó, sí que hi vaig ser, i va tornar a triomfar. El concert de Bescanó va ser molt diferent al de la presentació de Bigoti vermell a l'Auditori de Girona, el novembre passat, per motius ben lògics, ja que no era una estrena i a Girona van comptar amb l'Always Drinking Marching Band, i alguna altra col·laboració. També va ser diferent perquè l'ordre del repertori ha variat. De fet, a Olot van posar a prova per primera vegada la nova configuració del recital, i a Bescanó, la van mantenir. Tot i les variacions, el discurs es manté cohesionat, i Anna Roig, amb la seva simpatia tan característica, aquell somriure trapella, la més que notable bis còmica que posseeix i breus intervencions amb una premeditada espontaneïtat, relliga a la perfecció els temes, fent-s'ho venir bé per introduir-los, bé sigui explicant alguna petita anècdota, o bé interrogant el públic sobre el dia de mercat per, tot seguit, interpretar la màgica Vendeuse de rires.

Cal rendir-se de manera incondicional al talent d'aquest grup format per excel·lents músics, i així també ho va entendre el públic bescanoní, tan còmode amb ells, com ells amb el marc de l'esdeveniment. El Teatre de Bescanó ja el fa aquest efecte, és a la italiana –la motllura daurada que embelleix l'arc d'embocadura és com el marc d'un quadre, “un quadre amb moviment”, segons Anna Roig–, però està pensat per tal que, qui hi actuï, s'hi trobi perfectament, amb les mesures justes i una magnífica funcionalitat, quelcom que a vegades, en sales noves de trinca, els arquitectes obliden o obvien, per incompetència o per supèrbia, qui ho sap. Es van succeir La vedette del teu cap; La senyora tímida; Vendeuse de rires; Dolces nits de somnis curts –del primer disc–; una versió de La javanaise, de Gainsbourg; Punt de creu –també del primer disc–; Le portrait de n'importe qui; Lladre de cors; Corre, salta, brinca, vola, dedicada als nens nats i els que estan en camí, que també hi eren, com la Julieta; una altra versió de Gainsbourg, Poupée de cire, poupée de son, que va compondre per a France Galle; Petons entre camions; Bigoti vermell; Je t'aime –del primer treball–, amb declaració d'amor al públic inclosa; L'últim petó; Trini Sánchez Mata, la més divertida, per la lletra i per la posada en escena, també del primer disc; Caputxeta Roig i, finalment, en format acústic i asseguts a la boca de l'escenari, tan a prop del públic com és possible, Corro sota la pluja. Deliciosa tarda de diumenge.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 31-01-2012 Pàgina 44

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/501400-quadre-amb-moviment.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss